

Començar de zero va ser el que va fer Josep M. Pujol Masip pocs dies després d'haver obtingut la llicenciatura. En un moment en què poca gent volia passants, va optar per fer un cop de cap i llençar-se directament a l'exercici de la professió, llogant un petit despatx en un edifici de Reus, el mateix on, ara ampliat i amb altres col·laboradors, continua en l'actualitat: **"Potser la pròpia ingenuïtat em va fer més agosarat, perquè quan vaig acabar la carrera em pensava que ho sabia tot, i en canvi ara penso que encara en sé molt poc de dret. L'experiència diària és la que et va ensenyant i et va introduint en un món tan complex com és el de la justícia i el de les relacions humanes."**

Especialitzar-se tampoc no és senzill, i cal treballar i estudiar fort per aconseguir-ho: **"Per poder-te especialitzar has de créixer. És per això que jo no vaig deixar el penal per dedicar-me al civil, concretament a la responsabilitat civil fins que es va haver produït aquest creixement."** Moltes hores de jutjat i de casos complicats són els que van fer decidir el nostre personatge a deixar el seu vessant com a penalista una mica de banda: **"Et trobes amb situacions molts angoixoses, amb visites a gent que està a la presó. La veritat és que, per una banda, m'apassiona el penal, però per l'altra les seves conseqüències no m'agraden tant."** De totes maneres, des del començament va tocar temes com el de la responsabilitat civil: **"En el primer cas que vam portar vam assegurar sis metges en una mateixa banqueteta i això l'any 1984 no era gens freqüent."** Després ha portat molts altres casos relacionats amb temes com aquest, per la qual cosa afirma amb contundència: **"Sempre dic que hi ha tres tipus de déus: el Déu cristià, els jutges i els metges, ja que amb la nova reforma legislativa, el metge de la Seguretat Social és irresponsable civilment, no pots anar en contra d'ell, has de lluitar contra l'Administració, i això no em sembla gens bé."**

Es tracti del cas que es tracti, el més normal és rebre al despatx un client molt angoixat i l'experiència del professional es demostra en la seva capacitat per tranquil·litzar-lo: **"Arriben persones amb problemes molt greus, que fan que estiguin ensorrats, i això vol dir molt sovint fer-los de pare, de mare, de germà i fins i tot de psicòleg. Fa temps que tinc la idea de canviar la taula, que no és res més que una barrera entre els clients i jo, per unes butaques, perquè penso que així arribarem abans a la relació de confiança necessària per tirar endavant l'assumpte."** De situacions dramàtiques se'n viuen moltes, sobretot pel que fa referència al dret matrimonial: **"Es tracta de vides destrossades, de pares que lluiten pels seus fills i que malauradament massa sovint els utilitzen d'una forma que ningú no es creuria."** Aquests són casos sovint difícils de donar per acabats, on cal lluitar molt i explicar al client en quina posició es troba: **"Cal que entenguin que tu faràs el que podràs i més, però que ells han de tirar endavant, no es poden donar per vençuts quan les situacions es perllonguen."** La dedicació a la feina, tanmateix, no pot acabar angoixant el propi professional: **"Al començament m'afectaven molt els problemes dels clients, però ara estic segur que el que fa un bon professional no és no dormir pensant en un assumpte, sinó**

precisament estudiar-lo, tenir un mètode de treball i trobar-li una solució possible i plausible."

D'home de fàcil demanda, en Josep M. ha passat a creure molt més en l'acord, i ens explica el perquè: **"Segurament abans era més guerrer, i els companys tampoc em coneixien i els costava més pactar amb mi. D'altra banda, si hi ha una cosa que s'aprèn amb l'experiència és que si es pot arreglar un conflicte sense haver d'anar a demanar la raó a un jutge, molt millor."** La lentitud de la justícia també té molt a veure amb aquestes raons: **"La justícia que es fa tard no és mai justícia, i m'he trobat amb massa casos que s'han eternitzat per culpa de l'administració. Que un cas no es resolgui fins al cap de quinze anys és inadmissible, i me n'he trobat."** I encara segueix: **"Ahir llegia una sentència que condemna l'Estat espanyol a pagar a un senyor quinze milions de pessetes que corresponen a l'import de la demanda que ell havia reclamat. El jutjat va tardar dotze anys a dictar sentència i, quan van anar a embargar l'empresa en qüestió, ja havia desaparegut. És més, a tot arreu hi ha el que es diu un xec executiu, i fa disset anys, quan jo vaig començar, el portaves al jutjat i sortia immediatament la comissió a embargar. Ara et posen al torn i no saps mai si el teu client serà a temps de cobrar."** Encara afegeix a la llista un altre assumpte semblant: **"Sé de casos en què s'ha trigat tant a dictar sentència en una demanda de separació, que els fills, que eren petits quan es va iniciar el procediment, ja eren majors d'edat en acabar-lo."**

Continuant amb la problemàtica de l'administració de justícia, el nostre lletrat ens parla dels jutges: **"Massa vegades dicten sentència sense haver-se estudiat prou el cas, i sense tenir en compte la realitat social, perquè la desconeixen, ja que arriben a jutjats com els nostres, que són de pas, i hi vénen a disgust, pensant a tornar al seu poble. No ens trobem davant d'un jutge, sinó d'un funcionari que aplica justícia, que no és el mateix."** I afegeix: **"No responen tampoc a la realitat social de Catalunya, perquè vénen d'un altre país, amb un altre esquema mental, i no hi posen prou interès."** Un altre dels temes que el preocupa és el de l'organització de l'oficina judicial: **"No s'ha reformat, no s'ha dissenyat d'una forma moderna amb competències delimitades i atribuïdes a cadascuna de les persones que hi treballen."** Aquest és un repte a què s'haurà de fer front en un futur proper, perquè fa temps que està pendent: **"Estem arrossegant encara una administració de justícia franquista que els polítics no han sabut reformar per donar les garanties que una democràcia es mereix, i una democràcia sense una judicatura eficaç no és una democràcia real."**

Eliseu Aja, Perulles i Joan Busto Ramírez són alguns dels professors que assegura que li van crear aquesta il·lusió pel món del dret, que encara avui conserva. Els seus pares, Joan i Josefina, eren forners i el van recolzar perquè pogués tirar endavant amb els seus estudis. Avui, en Josep M. pot estar ben orgullós d'on ha arribat, sempre amb el suport de la seva esposa Pilar i de les seves tres filles, que encara són massa petites per saber si voldran seguir la vocació paterna.

“El que fa un bon professional no és no dormir pensant en un assumpte, sinó estudiar-lo, tenir un mètode i trobar una solució”

Josep M. Pujol - Reus (Baix Camp)